

Ένας Αόρατος Τοξότης στα τείχη της Πόλης το 626

[Ορθοδο](#)

από το βιβλίο Ιστορίες από τοΒυζάντιο, β΄ τόμος, εκδόσεις Πατάκη)

Είχε μπει ο Αύγουστος, η άκρη του χειμώνα, όπως λέει ο λαός μας.

Οι πρώτες δροσιές προμηνούσαν κιόλας την αλλαγή.

Όπου να 'ναι, θ' άρχιζαν οι βροχές και τα κρύα.

Τα σύννεφα, που αρμένιζαν τώρα ανάλαφρα στον ορίζοντα, λίγο λίγο θα πύκνωναν, φέρνοντας τις χινοπωριάτικες καταιγίδες. Και πίσω τους, τ' άσπρο ατίθασο άλογο θα 'φερνε χλιμιντρίζοντας άγρια το χειμώνα.

«Κακός στρατηγός» έλεγε αγναντεύοντας το συννεφιασμένο ορίζοντα ο χαγάνος.
«Κακός στρατηγός ο χειμώνας, αν μ' εύρει εδώ, έξω από τα τείχη.

Αν κάνει μονάχα μια επίθεση με τις πύρινες κονταριές του, πάει, τους σκόρπισε τους Αβάρους μου σαν τα ταξιδιάρικα χελιδόνια. Η πολιορκία, λοιπόν, πρέπει να

σφιχτεί.

Η Βασιλεύουσα πρέπει να πέσει πριν έρθει η κακοκαιρία και πριν γυρίσει ο αυτοκράτορας από την Τραπεζούντα».

Κι αρχίζει να κάνει όνειρα πώς θα ξεχειμωνιάσει μέσα στην Πόλη, αφέντης και κύριος, ανάμεσα στα μεταξωτά και στα βελουδένια στρωσίδια των Βυζαντινών.

Με δικά του ταπλούτη τους, τα καλά τους, τ' αρχοντικά τους.

Σκουπίζει με την παλάμη του τα μακριά του μουστάκια, χαμογελώντας στο όνειρό του. Θαρρεί πως το ζει κιόλας.

Ανασηκώνεται, κόβει βόλτες μέσα στη σκηνή του, φρουμάζει σαν άτι, κι η κοτσιδίτσα που κρέμεται απ' την κορφή της κεφαλής του τινάζεται πέρα δώθε, μαστιγώνοντας τον αέρα. «Σαν θα φορέσω την κορόνα του Ηράκλειου» συλλογιέται «θα 'ρθουν όλοι να με προσκυνήσουν». [\(περισσότερα...\)](#)